

BLUDIŠTĚ

ÚKOLY 1. - 5.

1. ÚKOL

Příchod

*S vyhlídkou na nějaký ten úkol je až k podivu jak na pohodu se sem tenhle kudrnatý usměváček bliží. Možná mu ten úsměv jen nikdy ze rtů nemizí a i s vidinou na možné strasti prvního úkolu drží pevně na místě. Jeho plet' je snědá a to ho z většiny balí velká naducaná bunda s drobnějším nápisem *the south face vlevo na hrudi, kterou má zapnutou až přes bradu. Mimo tuhle význačnou černo-žlutou bundu na sobě má světle modré džínsy s roztrhanými koleny, což tu bundu asi musí trošku rušit, ale má je. Na nohou limetově zelené plátěnky a obě zápěstí jsou obsypaná hodně náramky všechno druhu. Na záda má spadlý slaměný klobouk, který má kolem vyboulené části červenou stuhu, a drží na místě pomocí koženého řemínku kolem jeho krku. Jen, co dorazí na místo tak bez větších pozastavení přejede pohledem všechny dveře a sebevědomě vykročí k těm prvním tam.** //No tak jo. Ať mě tam čeká, co mě tam čeká, asi to nebude pěkný, když si vybavim jak se tvářili ostatní. Něco na tom bude nejít tam první. Se můžu alespoň trošku zatvrdit a uvidí se... No otázka je, co to bude. Nějaký boj? Fuha... Tak do toho se mi moc nechce, na to jsem levez!// **Když bere za dveře tak mu k tomu úsměvu přibude celkem paradoxně starostí nakrčené obočí, které tak nějak skoro spojuje ty dvě husté "housenky" dohromady. No tak jako tak, dveře otevře a projde jimi dovnitř.**

Vypravěč

VYPRAVĚČ: Po průchodu dveřmi k prvnímu úkolu se ocítá v dlouhé chodbě z opracovaného kamene, který zasáhl zub času. Kolem se kroutí obrazce pokryté mechem, rostlinami a liánami. V dálece může vidět světlo, ale zdá se to opravdu velice daleko tou chodbou. Pokud vykročí dál tak po pár krocích může vidět, že se na stěnách objevují menší jehličky, jakoby je jeho postup chodbou vyvolával. S pokračováním se ale jehličky zvětšují a už se jedná o dlouhé tenké ostny, pomalu se tvarující z kamene stěny, jakoby byl živý. Vždy směřují přímo na něj, ale naštěstí zatím nejsou tak dlouhé aby se jim nedalo vyhnout. To se s postupem tunelem změní... Čím dál jde, tím rychleji ostny vystřeluji jeho směrem, jsou delší a nebezpečnější. V jeden moment mu osten vystřeli k obličeji tak rychle, že se zastaví sotva centimetr od jeho oka. Ať už se pohně nebo ne, ostny se vynořují již bez potřeby toho aby postoupil tunelem. Další z nich vystřeli kolem jeho tváře a zabodne se s tríšťivým zvukem do protější stěny. Zvláštní ale je, že ten tríšťivý zvuk zní jako sklo. Pokud se na stěnu podívá, může vidět, že se jí šíří praskliny a ten kámen... I když vypadá jako kámen, vypadá i jako sklo. Další a další ostny prudce protnou stěny a vše kolem se začne trčit a padat přímo na něj. Všechny ty střepy poníčí jeho oblečení, působí mu šramy po nekryté kůži a zabodávají se do země kolem. Ne jakoby jen padaly, jakoby se hroutily realitou jeho směrem. I poslední tríšťivý, cinkavý zvuk ustane. Ticho prožíne první bolestivý jekot ke kterému se přídá další křík a vřískot a nářek. Pokud zvedne pohled zjistí proč. Všude kolem JSOU oči, všechny stěny jsou jimi pokryty. Různé velikosti, barvy, podlité krví nebo slepě kalné ale co se nemění je, že ve většině jsou zabodané velké střepy umenšující prostor ve kterém se on může na místě pohnout. Co hůř, pokud zvedne pohled ke stropu, klesá z něj temná hladina vody, klesá směrem dolů jakoby byla gravitace otočena. Nejde to pomalu, jde to vlastně dost rychle a s časem se trochu zpomalí. Ovšem jedno je jasné, pokud nechce ve vodě skončit, musí se skrčit, lehnout si na zem do skleněných střepů. I tak vodě neunikne, pohltí ho i s posledními zbytky vzdachu u země. Všechno zmizí a on je pod vodou. Nejsou tu žádné střepy, není tu nic. Může vidět, že je pod vodou ale kudy je nahoru a kudy dolů? Ať plave kamkoliv, je to marná snaha, nedaří se mu nalézt hladinu a postupně mu dochází vzduch, všechno začíná padat do rozostřené tmy jak ztrácí vědomí. Voda ho vyplivne na tvrdou zem a rozlije se všude kolem, může dýchat, může se hýbat a nevypadá to, že by tu byly nějaké ostré předměty. Jenže nevidí nic. Nevidí ani tu tmu, není tu... Nic. Oslepl? Takhle to vypadá? Ticho je tiživé a až příliš hlasitě prázdné. Může poslepu jit a snažit se nahmatat cokoliv, ale ať jde kamkoliv nikde nic není, nikde nikdo není. Je tu uplně sám... Snad však zvládne překonat tuhle zkoušku, co ho obklopuje a pokud to zvládne a postaví se tomu, s otevřením očí může vidět slunečním světlem ozářený prastarý strom v jehož stočený kmen se rozplete a odhalí veliké těžké dveře, kterými prošel dovnitř.

Post 1 - odchod

Nejdříve prohlédne stěny tunelu poněkud obezřetně, ale čím déle na ně hledí, tím více v klidu vypadá. Opadá z něj nějaká ta viditelná nervozita a vykročí jím dál za tím světlem, co je vidět v dálce. //Tohle bude dlouhá cesta. Je to ta zkouška? Jen projít tunelem? Proč z toho všechni vypadali tak v háji? Možná je na tom něco víc...// *Ať už vnimá ten tunel a zatím zkoušku samotnou jakkoliv pokračuje klidným krokem tunelem a sleduje u toho všechny ty výjevy na stěnách, i když přes onen mech toho moc asi neuvidí no. Tím, že sleduje stěny se s nepatrnným zacukáním v obočí zahledí na první jehličky objevující se jakoby vyrušty ze stěn.* //Divný...// *I když pozoruje ty ostny tak pokračuje dál a dokonce přidá do kroku. To možná snad jen urychlí celou situaci, protože ostny vystřeluji větší a rychlejší a delší.* //Musím běžet jinak mě to pobodá. Do prdele!// *Rozběhne se a jeden z těch už opravdu velkých ostnů ho díky bohu zpomali natolik, že když mu jeden vystřelí proti obličeji, stihá zastavit jen onen centimetr od něj. Obličeji mu polije hrůza při které ucouvne o krok dozadu jen aby těsně za ním proletěl další ostén a začal trčet tunel.* Co to... *Výdechne a vykulí oči na praskající stěnu. Nelybe se, nedělá nic, ale ostny mají teda nějak vlastní hlavu a když nekontrolovaně rozkrýpavají všechno okolí skrčí se, rukama si zakryje hlavu a obličeji schová v kolenech. Když se svět kolem rozypek tak vykřikne, ale zůstává dál skrčený ve stejně poloze. Každě říznutí střepů si u něj vyžádá tiché zanaříkání, ale drží, přeckává to. Dokud všechno neutichne a nezačne se ozývat ten bolestný křik. Prudce zvedne hlavu a jen co padne pohledem na ty pobodané oči všude kolem, předpadne dozadu na zadek a dlaněmi se zapře do střepů na podlaze, opět tlumeně vykřikne, ale to se jistě ztratí v tom řvu tolika dalších hlasů kolem. Hladiny na stropě si zjevně nevšimne dokud se nedostane do jeho zorného pole. Výtřeští oči na vodu a rychle se rozhlédne kolem, snad po možnosti úniku, ale jestliže ze všech stran trčí střepy zabodané v těch očích, nemůže se moc daleko pohnout. Padne nejdříve na bok a když ho začne vody pohlcovat, převalí se na břicho ústy u země plné střepů. Pevně stiskne oči až mu mezi řasami pronikne vlnkost několika slz, pravděpodobně hlavně bolesti.* //Zmizí to. Přetrvej. Zmizí to...// *Poslední nádech než i poslední suché místo pohltí voda. Pak oči otevře a s našouklými tvářemi se rozhlédne v okolní hlubině kolem.* //Do háje! Kudy je to nahoru? Kudy?// *Plave, dělá tempa jedním ze směrů, ale to samozřejmě nikam nevede a tak ho změní a zkouší to jiným. Od úst mu unikají bublinky vzduchu a jeho výraz je čím dál tím zoufalejší.* //Pomoc... Pomoc!!! *Tempa zpomalí a s zamžiká očima jak mu dochází ten vzduch a snad i síla. Výraz se mu uvolní a už to vypadá, že ztratí vědomí, když najednou jakoby s ním někdo vylil sud leží na zemi. Převalí se na bok a začne vykašlávat vodu, lapat po čerstvém vzduchu dokud tam jen v tichu sípavě nedýchá stále klidněji. Opře se čelem o zem a se zavřenýma očima si užívá tenhle moment, kdy to vypadá, že snad vše skončilo? O nedlouhou chvíli později a zvedne na kolena a otevře oči. Zmateně zamrká a začne se rozhlížet. Oči třeští čím dál tím víc. Zvedne své ruce a zahledí se na ně, ale jakoby... Je neviděl. Oslep snad?* //Nevidím! Já nevidím!// *Přibližuje a oddaluje ruku a pak se prsty jemně dotkne okolí svých očí, jejich viček a zoufale u toho mrká jakoby to snad mohlo pomoci. Vstane na nohy a zavrávorá. Ruce natáhne před sebe, očividně ve snaze nahmatat cokoliv kolem. Nejdříve se pohybuje opatrně a obezřetně a pak až, když i jemu musí být jasné, že je to velký prázdný prostor tak se začne pohybovat méně opatrně.* Ho-Hola! Por favor, hay alguien aquí?! Alguien! Hola! Respóndanme, por favor! *Začne volat stále trochu ochrápičlým hlasem do prázdnoty a ticha kolem ve španělstině. Pak přejde i do angličtiny.* Prosím! Je tu někdo? Haló! Ozvěte se! *Zůstane v tichu a pak se rozběhne s rukama před sebou jedním směrem a běží snad minutu než zadýchaně přestane. Zoufale mrká a rozhlíží se, ale tak... Už je jasné, že nevidí nic, takže mu to k ničemu určitě nebude. Ztěžka a rychle dýchá až... Se zarazí začne se jak to tak vypadá ty nádechy a výdechy snažit kontrolovat.* //Je to zkouška. Mysli na to, kde jsi. Nejsi tady ani tak dlouho abys sakra zapomněl, že to je jen zkouška. Uklidni se. Musíš... Se soustředit.// *Dlouze se nadechne a dech zadrží přičemž si na zem sedne do tureckého sedu. Oči zavře a dá se do pokračování v klidném dechu. Nádech a výdech.* Nejsem sám... Nejsem sám. A nebojím se. Jsem - *Vysloví své celé jméno.* - a nebojím se. *Zopakuje a pak otevře oči. Padne jimi na osvícený strom, který se začne rozplétat až v kmene odkryje ony dveře. Užasle pootevře ústa a klidně vstane. Ještě jeden dlouhý výdech a nádech než vykročí ke dveřím a projde jimi zpět před bludiště. Výdechne a zavře oči.* //V pořádku. Je to... V pořádku.// *Znovu oči otevře a teprve pak si pomalu prohlédne své ruce a dotkne se obličeje, jakoby hledal stopy po střepech, ale tak... Ty tam logicky nejsou. Letmo se usměje a vykročí od bludiště pryč.*

2. ÚKOL

Příchod

Přiblíží se tohoto odpoledne opět k bludišti bez většího spěchu, ale ani se nezdá, že se šourá. Prostě jakoby byl na procházce míří k oněm dveřím, co tam stojí. Oblečený není vcelku nijak zvláštně, má na sobě naducanou bundu jakési fejkové značky jistě, světle modré džíny do tohoto počasí velice paradoxně potřhané na kolenech a sem tam i jinde, limetové pláťenky a zpod rukávů kouká nemalá zásoba všechných náramků. Na kudrnaté čupřině tmavých vlasů mu sedí slaměný klobouk a jen co se dostaví na toto místo tak ho z hlavy shodí dolů a bez nějakého zastavování míří rovnou k druhým dveřím. //Ve finále to i přes to všechno nebylo tak zlý. Snad se nebudou ty úkoly vyloženě opakovat, to by byla škoda, kdyby to bylo tak repetitivní.* *Zatlačí do dřeva dveří a projde.*

Post 1

Vlastně ani nezastavuje a prostě pokračuje podobně klidným krokem dovnitř. Tam přejede pohledem tak nějak všechno dřív než sfingu, na tu se zahledí jako na poslední a už na ni pohled nechá. Pokračuje až na několik metrů od ní a tam zastaví. Buenas noches. *Popřeje jí bez bázne a hany. Pak už padne hádanka a tak na ní v tichu na moment hledí, mírný úsměv na rtech a jen sem tam mrkne.* Každý mě má... Ale ne každý mě zná. //To je něco, co je součástí každého, ale ne všichni si to uvědomují hm...// Jsem tichá, ale bolím. Hm... *Po kýve hlavou, stále hledíce na sfingu. Očividně se nad tím nějako zamýšlí, ale pryč neodchází, to ne. Místo toho si přímo přes sfingou sedne na zem do tureckého sedu a zhluboka se nadechne. Neprosí jí o strpení ani neoznamuje, co jde dělat. Prostě sedí a po krátkém momentu zavře oči.*

Post 2

//Každý mě má... Ale ne každý mě zná. Něco, co není výrazné a působí to bolest. Vezmeme to... Popořadě.// *Plynule dýchá, klidně a vyrovnaně. Ruce položené na kolenu a hlavu jemně nahnutou do boku.* //Lidi bolí svědomí, když udělají něco za co jsou vini. Taky... Bolí Zrada. Ztráta. Ale ne každý byl zrazen a nebo někoho ztratil. Lítost? Ta ne vždycky bolí. A taky ne každý lituje.// *Ve výrazu se mu změní jen sem tam úhel obočí, jak jím poheň, pravděpodobně nějak ztracen v myšlenkách.* //Duše. Ne, to asi ne... Možná... Láska...? Každý něco miluje. Ale ne každý si to uvědomuje nebo jí dostává aby jí znal. Neřekl bych že je... Tichá. Ale dokáže bolet. Tohle je těžký. Všechno mi příde, že v nějakém bodě úplně nesedí.// *S dlouhým výdechem otevře oči a zahledí se na sfingu před sebou. Zatím nic neříká. Pak mu ale zacukají koutky úst a pomalu se široce usměje.* Naděje. *Řekne prostě.* Odpověď je naděje. Každý má naději, vždycky bude. A ne každý si to musí uvědomovat, ale vždycky je. Je tichá jako jiskra. A bolí, protože se jí každý drží jako té poslední nitky. Tak moc každý doufá až z toho puká srdce. Takže... To je moje odpověď. *Poví s klidným a vlastně dost spokojeným úsměvem.* Naděje.

Post 3 - přesun k dalšímu úkolu

A dá se do vstávání ze země. Jakmile je zase na podrážkách svých bot a ne půlkách opráší si džínsy. Ještě přátelsky kývne na sfingu. Buenas noches. *Popřeje na rozloučenou a otočí se k odchodu. A pokud ho tedy ta sfinga nesežere na místo, tak skutečně i k těm dveřím neméně pohodově dojde a projde opět ven na prostranství před pěticí dveří. Jenže co vás nemá, on místo aby vyrazil pryč tak pokračuje od těchhle dveří rovnou k těm vedlejším vedoucím k další zkoušce. To to chce sfouknout takhle všechno po sobě? No vypadá to tak! Protože rovnou zatlačí na ty další.*

3. ÚKOL

Post 1

Projde do prostoru konání dalšího z úkolů a tam hned zvědavě přelétne pohledem první zrcadla. Nekouká moc po odrazech, hledí nejdříve na strop a pak i na zem. Hlavu nakloní na jednu stranu a nahne se dopředu. Hmmm... //Dobrě? Divný.// *Podrbe se krátce a očividně zamýšleně v těch kudrnatých vlasech a pak popojede pár kroků dovnitř, hledí dost na tu zem, kde se snad s trohou štěstí dá odhadnout kudy jít mezi zrcadly aby z toho nebyla modřina na čele.* //Máme to jen projít? To zní moc jednoduše. Bude nějaký háček.// *Zvedne pohled k nějakým těm odrazům a na moment se zarazí načež se mu na rtech roztáhne uvědomělý úsměv. Pokýve hlavou a s ústy pootevřenými i s tím úsměvem si prohlédne jeden odraz a pak druhý a třetí a vlastně nějak ty všechny v nejbližším okolí.* Chido! To bude ono. *Prohlásí a prohlédne si pořádně ten přímo před sebou až padne i pohledem do vlastních očí. Otázka je vyřízena a on vypadá, že mu ty kousky skládačky zapadají víc a víc do sebe.* Jo takhle. *Poznamená a pohlédne do očí vedlejšímu odrazu, na otázkou pokýve hlavou.* No tak jo. *Výdechme a prsty si sevře bradu.*

Post 2

//Co mě dělá silnějším než ostatní. No fyzická síla to asi úplně nebude.// *Znovu koukne po těch rozdílech na jednotlivých zrcadlech.* //Tamtlecten vypadá, že se fakt moc dobře baví. A tamtlecten zase vypadá, že toho má plný kecky.// *Našpulí trochu rty a pak s nahnutím do strany pootočí bradu bohem.* Hm... //No jsem hodně obratnej. A nekonfliktní? Možná něco tak? Není něco lepšího, to zní celkem slabě...// *Popojeď bludištěm o kousek dál, sleduje u toho zem a kde končí jednotlivá usazená zrcadla.* //Tak co třeba že jsem vždycky nad věci. Řekl bych, že jsem hodně nad věci. Možná to. Tak zkusim to.// *Zastaví se před jedním zrcadlem a po svém odrazu vyjede pohledem. Pustí bradu a uculí se na toho kudrnáče naproti s tím, že mu pohlédne do očí. S položenou otázkou rázně přikývne.* Myslím si, že mě dělá silnějším než ostatní to, že dokážu být nad věci i v těžkých situacích. Osobních situacích a taky takových, kde je potřeba zachovat chladnou hlavu. To mě dělá silnějším než ostatní. *Odpoví tam tu svou odpověď dosti sebevědomě, je o tom alespoň tedy plně přesvědčený jak se zdá. Zvedne ruku a svému odrazu ukáže ještě palec nahoru.*

Post 3 - přesun k dalšímu úkolu

Pak už se ale otočí na patě a vyhledá ty dveře, co tam jistě někde jsou, když se dá odejít kdykoliv, že ano. Ukáže k nim a ještě jednou koukne po odrazech. Tak se mějte pánové. *Popřeje odrazům a vykročí směrem dveře, ty nakonec i otevře a projde zase ven před všechny ty místní úkoly, co je potřeba projít si. Tentokrát se ale přede dveřmi zastaví a zahledí se k obloze.* //Kolik je? Abych to stihnul... Má být ten seminář. No tak... S trohou štěstí stihnu ještě alespoň jeden.// *Přenese hnědá kukadla na dveře vedoucí k úkolu nesoucí číslo čtyři. A jak už se dá očekávat, vyrazí jejich směrem.*

4. ÚKOL

Post 1

Nespěchá na to, pohodička klídeček si dojde k těm dalším dveřím, které prostě otevře a projde vzniklým otvorem do tohohle hadího doupěte, hnizda, chuchvalce no říkejme tomu jak chceme. Co vypadá na pozitivum je, že se hadů asi úplně nebojí, takže mezi nimi probaletí dále do místnosti a zastaví se až o kus dál. Zvedne ruce k nabráni balancu a přes rameno koukne na místa, kudy prošel. //Ještě, že jsem na žádnýho nešlápnul, by mě třeba sežrali... A to by bylo!// *Koutky úst mu v nemiznoucím letmém úsměvu zacukají o kousek výše a rozhledne se po všech těch hadech, hadicích a hádátech kolem.* //Ale co tady mám dělat?// *Nutno podotknout, že tam fakticky stojí nějaký ten delší moment, kdy sleduje hemžení kolem a tváří se čím dál více, že absolutně netuší, co tady s tím. Možná není slepej, ale je i hluchej a jistá dívka měla pravdu. Konec dobrý všechno dobré, konečně s jakýmsi uvědoměním zamrká.* //To už mám halušky z toho syčení!// Cože...? *Zeptá se hadů a soustředěně namíří ucho směrem k jedné části místnosti, ono je asi jedno jaké, když jsou ti hadi všude.*

Post 2

Ou! Tajemství? Mám říct tajemství? *No a konečně vypadá, že mu trošku došla slova.* //Já asi... Nemám žádný tajemství// Musí být moje? Protože takovej - *Zmíní něčí jméno.* - jednou schoval kus durianu do hamaky - *Další jméno.* - a ten to zjistil až když si to tam celý rozpatlal a fuj to byl fakt smrad jo. Znáte durian... Strašně to smrdí, jakože příšerně. A pak mi to přiznal, že to byl on, ale zapřísahli jsme se, že to nikdy neprozradíme, protože by nás ten zbytek zabil. Padlo to na... No to je asi jedno. Prostě to udělal on. *Několikrát příkyně a pak se zarazi.* Ne počkat... Vy... Moje? Má to být moje? Aha no... Tak to jsem nahranej. *Povzdychně si a zahledí se na hady na zemi před sebou.* Tak... Ono to budou asi trapný tajemství, já totiž nic moc netajím. Jednou se mi podařilo zabít jedně jisté profesorce její oblíbenou rybičku. No a... Sehnal jsem rychle jinou. Nikdy se na to nepřišlo a pořád jí říká stejně a myslí si, že je to ta samá. *Přizná tam toto zdrcující tajemství a pak pohledem přejede hady.* To stačí, ne?

Post 3 - přesun k dalšímu úkolu

No at' tak či onak, jemu to asi stačí, možná jen nemá co dalšího sdílet a tak se otočí a podobně opatrně tam protančí pryč mezi krouticími se hady ke dveřím, kterými se dopracuje z tohohle šupinatého hnizdečka zase ven na méně zrakově vytěžující prostranství. //Z toho hemžení se mi točí hlava// *Stískne si kořen nosu a pak promne oční víčka.* Fuha... *Výdechne a zase zkонтroluje oblohu nad svou hlavou.* //Dám ještě poslední. Je to jen jedna, to půjde. Pokud to nebude teda nějak... Časově vyčerpávající. Ty jo snad ne... A kdyby jo? Tak co// *Uculí se a už jde k poslednímu úkolu.*

5. ÚKOL

Post 1

Neotevřá ty dveře nijak jinak než předchozí troje, kterými se tu dnes propracoval, prostě na něj zatlačí projde dovnitř, nic spešl, nic super. Vejde do komory s posledním bludištěm úkolem tohoto týdne. Tam se zhluboka nadechne a jen se několikrát mrkne po prázdnou kolem až skončí na lektvarech. Ochutnávačka? *Uculí se a už si to míří k flakonům rozloženým před ním.* //Aha aha. Takže to je volba něčeho, co budeme pak... Jakože na později možná? Bezpečný asi ne, to se mi moc... Nechce. Hm. Pravda o vítězství není špatná. To se mi líbí. A rychlá... To si to vůbec neužijeme ne? Se mi nelíbí asi vyloženě nijak extrémně ani jedno// *Dlouze vydechne.* Musím si vybrat? Asi jo... No tak. *Kývne a koukne kolem, jakoby hledal nějakého odposlouchávače nebo tak.* Bezpečný... V čem je pak ta zábava? To samý rychlá cesta. Je nuda to jen prolínout. Ne že bych chtěl vědět, co mě čeká na konci cesty... Ale je to že na té cestě poznám pravdu. Tak... Třeba budu blbej a nedojde mi to a užiju si to i tak?

Post 2 - odchod

Zní tak trošku nejistě, ale volba se zdá, že je udělána. Takže se natáhne po zlaté lahvičce, která má dle toho, co hlásá na cestě ukázat pravdu. No, odšpuntuje a pokyne na přípitek. Tak salud! *Prohlásí s přízvukem to druhé slovo a otočí lahvičku do sebe.* //Tak s trohou štěstí na to neumřu. Ale co tě nezabije, to tě posílí tak... No// *Když to polkne tak mlaskne jen si krátce olízne rty od nějaké možné zbloudilé kapky a položí lahvičku zpátky.* No. Takže tak. Díky za pozornost. Por favor. *Usměje se na toho nikoho kolem a po otočení na patě zamíří ke dveřím vedoucím ven ze zkoušky. Vyjde si to přea ně a ze zad shmatne klobouk, ten natáhne na hlavu. No a pak už vyráží prostě směrem přes pozemky někam pryč.* //To snad stihám, ne? Snad//